

at være glad over sligt. Jeg maa derfor gaa ud fra, at den højtærede Indenrigsminister paa en spøgfuld Maade har hærøvet over det ærede Medlem, og at det ærede Medlem — ikke udenfor Sædvane — er kommet til at udtrykke sig noget uklart.

Jeg vil overfor den højtærede Indenrigsminister sige, at jeg finder det saare naturligt, at et politisk Parti tager Hensyn til slige Henvendelser. At dette medfører, at enkelte af Partiet tager en ændret Stilling til en Detail i en Sag, forekommer mig at være den naturligste Ting af Verden. Saa meget mere maa den højtærede Indenrigsminister jo kunne forstaa dette, som hele hans Stilling til den fattige Mands Snaps betegner en saadan Kolbotte, næsten en Vidunderkolbotte, at den paa alle Leder og Kanter viser den højtærede Indenrigsminister i den stik modsatte Stilling af den, han tidligere indtog. Han maa derfor være den første til at erkende, at man paa et Detailomraade, der vedrører Spiritusspørgsmaalet, tillader sig at tage Hensyn til Erhvervenes Henvendelser.

A. C. Meyer: Den foreliggende Situation er egentlig ganske interessant. Her grupperer man sig ikke efter politiske Interesser, men man grupperer sig ganske efter det Skøn, man har angaaende den Sag, der foreligger, og hvis Formaal er at træffe Foranstaltninger til Bekæmpelse af den Verdensfare, man kalder Alkoholisme, en Fare, som jeg tror, mange Mennesker er tilbøjelige til i høj Grad at lukke Øjnene for. Nu er det ganske vist sagt, at man fra den Side, hvor Afholdsfolkene har hejst deres Fane, er fanatisk. Jeg synes, at jeg har kunnet spore af denne Diskussion, at der ogsaa fra den modsatte Side har været givet Udtryk for Fanatisme, for en Ensidighed i Opfattelsen og en — synes jeg — manglende Forstaaelse af, hvad den Op-gave, vi her har med at gøre, egentlig er værd. Det har været mig i høj Grad om at gøre det være, om jeg saa maa sige, i bogstavelig Forstand ædruelig i min Betragtning af dette Spørgsmaal, og jeg vilde meget lidt ønske, at man vilde stemple mig som Fanatiker. Naar jeg ikke desto mindre gaar med Flertallet her, er det, fordi det forekommer mig, at Flertallet i alt væsentligt har Ret.

Jeg vil dog med Henblik paa min egen personlige Stilling — og det kommer navnlig til at berøre § 24, men ogsaa andre Paragraffer — sige, at jeg maa være imod en Lovgivning, der sigter mod visse Dele eller Klasser af Befolkningen. En Lovgivning

maa ikke udskille saadanne særlige Dele af Befolkningen og opstille sig som moralsk Vogter for deres Færd. Derfor har f. Eks. over 100 Fagforeninger protesteret imod § 24, saaledes som den er affattet i Lovforslaget, og hvorved man vilde hindre disse Mennesker i at føre deres Tilværelse paa Arbejdspladserne paa samme Maade som hidtil. Jeg vil tillade mig at erindre om, at da Beværterloven af 1912 var til Behandling, fremhævede jeg meget stærkt Ønsket om, at Arbejderne selv vilde optage Kravet om Bortfjernelsen af Spiritus fra Arbejdspladser og Værksteder. Dette vakte nogen Uvillie hist og her, men der var ogsaa de Arbejdere, der sagde til mig, at det var en rigtig Anvisning, og jeg tror vedvarende, at den var rigtig. Ogsaa i mange andre Lande anser man det for at være rigtigt, at Arbejde skal være eet og Nydelse et andet. Naar man arbejder, saa arbejder man; naar Arbejdsdagen er endt, nyder man Tilværelsen efter sit eget Ønske. Naar man i andre Lande har indset det rigtige heri, turde jeg ogsaa uden at træde mine Klassefæller for nær sige til dem: Her er et Omraade, hvor I kan lovgive selv, og hvor Lovgivningen derfor ikke behøver at tage Affære. Alligevel synes denne Henstilling altsaa ikke at være blevet fulgt, siden saa mange Fagforeninger har anmodet om, at man vilde stryge det af den højtærede Minister foreslaaede, og yderligere har krævet en Forhøjelse af Alkoholprocenten i bajersk Øl til over 3 pCt., saaledes at man maatte forlade den nuværende Skattegrænse for skattepligtigt Øl Nr. 1.

Det er et meget betydeligt Krav. Naar man ved, at det Bajerskøl, man hidtil har kunnet nyde, har været af omtrent den Styrke, der her er anført, og ved, at dette Bajerskøl har kunnet virke berusende, synes det mig noget urimeligt at forlange, at Grænsen skal sættes saa højt op, og deri vil jeg naturligvis paa ingen Maade kunne følge dem, der har henvendt sig til Udvalget; det Krav maatte jeg modsætte mig. Derimod kan jeg gaa ind paa den Opfattelse, at der er ingen sund og retfærdig Mening i at underkaste Arbejderne paa de forskellige Arbejdspladser, Værksteder o. s. v. Bestemmelser, der vil være absolut generende, fordi de vil virke som Undtagelsesbestemmelser, og jeg tillod mig ved Sagens første Behandling at gøre opmærksom herpaa. Den højtærede Indenrigsminister har taget Hensyn hertil, idet han har ladet et Ændringsforslag udarbejde, som Udvalgets Flertal med Undtagelse af eet Medlem, det ærede Medlem fra Stege (Jessen), har kunnet